

3185

1. Beh. af Lovf. om Hærstyrken paa de dansk-vestindiske Der.

3186

og jeg tror ikke, at nogen Kommission, selv om det ærede Medlem selv havde valgt denne Kommission, vilde kunne have bragt noget absolut og overbevisende Svar tilbage, ikke overbevisende i alt Fald for Andre end maasse for det ærede Medlem, der havde udsendt Kommissionen. Paa det næste Spørgsmaal: "Bed hvilke Midler Den da er til" at redde, — forfaaet paa samme Maade, nemlig om Sukkerproduktionen paa Den, — er mit Svar det: Kun derved, at Dygtighed og Kapital tage sig af Sagen; men uden at give fuld Sikkerhed for varige Tilstande paa Den vil det være en Illusion at antage, at Dygtighed og Kapital vilde komme tilstede der. Dersom en Statsundersøgelse eller en parlamentarisk Kommissionsundersøgelse havde bragt det Resultat frem, at Jorden var fortræffelig, at der Intet var i Forholdene, der hindrede Dens Sukkerproduktion, men der alligevel uheldigvis Ingen var; der vilde tro derpaa, Ingen, der vilde risikere Arbejde derpaa, Ingen, der vilde risikere sin Kapital, fordi man overhoved ikke havde Tillid til Forholdene og Tilstandene derude, er det saa maasse det ærede Medlems Mening, at Staten støtter paa disse udsendte Mænds Vidnesbyrd, skulde tage Dens Dyrkning i sin Haand? Maasse kunde denne Tante i og for sig ikke ligge fjern, jeg har hørt det udtale før, at det maaste var det Fornuftigste og Rigtigste, at man selv drev Sukkerproduktionen paa St. Croix. Jeg er ikke af den Mening. For mig staaer det saaledes, at det Første og det Nødvendigste, der maa gjøres, er at sikre varige Tilstande paa Den. Dermed forstaar jeg, at det bliver fuld Sikkerhed for Liv og Eiendom. Lykkes dette ikke, at bringe Tillid til, at saadanne Tilstande vilde blive opretholdte af den i disse Statsmagt, saa er efter min Overbevisning alt Andet omsøft. Et har det ærede Medlem fuldstændig Ret i og det er det, at St. Croix Kommune ligesaa lidt som nogen anden Kommune skal komme og bede om Almisser af Statskassen, saalænge der er Mulighed for, at den kan redde sig selv. Der har det ærede Medlem ogsaa fuldstændig Ret i at denne Individuernes og Eiendommens Forpligtelse til at bidrage til at opretholde Rommuens og Statens Institutioner, ubetinget gaa forud for ethvert privat Krav, der kan rettes til Vedkommende. Der er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem. Men naar saa disse to Regler skulle finde An-

vendelse i Praxis, overfor St. Croix, hvorledes kommer saa Forholdet til at staa? Saa kommer det utvivlsomt til at staa saaledes — og til at vide det behøves ingen videre Undersøgelse — at St. Croix som Laansøger ikke vil kunne rejse et Laan — jeg havde nær sagt paa i Dre — andetsteds end hos den danske Statskasse. Det tror jeg er den ligefremme, simple og utvivlsomme Sandhed. Hvad dernæst Statteevnen angaar, er det jo fuldkommen rigtig, at Eiendoms-skatterne gaa forud for Prioriteterne; men hvem tvivler derom? Tror det ærede Medlem, at man i Virkeligheden vilde have kunnet dække i de forløbne Aar Underbalancen i St. Croix's Kolonial-kasse ved at paalægge større Grundskatter? Grundskatterne derovre hvile paa det Areal, der dyrkes med Sukker. Det Areal, der benyttes paa anden Maade, svarer enten forholdsvis meget lidt eller endog slet ikke Skat. Grundskatten er altsaa ikke fast som hos os, den hviler i Dødselagen paa det sukkerdyrkede Areal og kan altsaa variere ved at være knyttet til Sukkerdyrkingen. Tror det ærede Medlem, at en Forhøjelse af denne Skat paa det sukkerproducerende Areal og de øvrige Arealer vilde have kunnet dække Underballancen i St. Croix Kommune? Jeg tror, at i saa Fald vilde det ærede Medlem have gjort sig en stor Illusion. Virkningen af en saadan Forhøjelse af Grundskatten vilde naturligvis have været, at man end yderligere vilde have fremstyndt det, som man i høj Grad beklager, nemlig, at det ene Areal efter det andet gaar ud af Sukkerdyrkning. Ophøret af Sukkerdyrkning vilde være den ligefremme Følge af at forhøje Skatten paa det Areal, som producerer Sukker. Hvad tvøvrigt Eiendomsforholdene i Vestindien angaar, forekommer det mig, at, hvad der langt bedre tjener til at oplyse os om Eiendommens virkelige Værdi end et Skøn af en af Finantzministeren eller af Thinget udsendt Vurderingskommission, er selve Kjendsgjerningerne. Hvor man har dem at holde sig til, tror jeg, at man ikke behøver noget Skøn og gjør bedst i, ikke at lade sit Blik for Kjendsgjerninger fordunkle ved et Skøns mere tvivlsomme Resultat. De Kjendsgjerninger, jeg siger til, ere disse, at Eiendommene derude allerede i en længere Tid have været meget vanskelige selgelige, og at man i Reglen kun har fundet Kjøbere blandt dem, der Intet eiede og altsaa Intet kunde tabe. Mener det ærede Medlem nu, at det vilde være til en væsentlig Fordel for Samfundet der-